

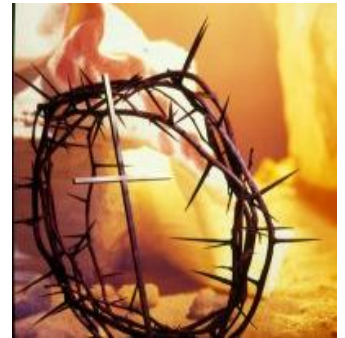
Moc slov premenenia

Eucharistia je vrcholom kresťanského života. Eucharistia bola ustanovená večer pred umučeníím, preto je nazývaná aj Pánova večera. Emauzskí učenici Ježiša spoznali práve pri lámaní chleba a on im v tom zmizol, čo bolo symbolickým zvýraznením jeho prítomnosti v Eucharistii. Ježiš pri poslednej večeri povedal: „Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás“ a „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“ (Lk 22,19-20).

Týmto sa Eucharistia stáva novou zmluvou a sprítomňuje sa v nej Kristova obeta. Málokto si uvedomuje, že slová premenenia, ktoré sa vyslovujú pri eucharistickej modlitbe, sú adresované priamo nám, osobne, pretože Kristus prijal obeť na kríži za každého z nás - osobne. Táto obeť sa tajomným a nekrvavým spôsobom sprítomňuje v rámci slávenia liturgie - svätej omše, a preto je zmluva medzi Bohom a nami veľmi osobná, Kristova krv je vyliaa aj za nás aby sme mohli žiť. Ježišova prítomnosť v Eucharistii je tajomstvom viery, pri premenení sa podstata chleba (veľmi zjednodušene - to, čo robí chlieb chlebom je jeho podstata) mení, a stáva sa telom Ježiša Krista. Prítomnosť Ježiša v Eucharistii ju stavia akoby ponad všetky ostatné sviatosti, čím sa stáva stredobodom a vrcholom kresťanského života, a slávi sa preto v rámci liturgie. Veriaci prijímajúci eucharistiu sa spolu s Ním premieňajú v jedno telo a stávajú sa tak mystickým Telom Kristovým. V Najsvätejšej sviatosti Eucharistie je obsiahnuté „opravdivo, skutočne a podstatne telo a krv spolu s dušou a božstvom nášho Pána Ježiša Krista, a teda celý Kristus“ (KKC). Sväté prijímanie nás odlučuje od všedných (ľahkých) hriechov, keďže je obetované za nás, krv Ježiša Krista „je vyliaa za všetkých na odpustenie hriechov“. Prijímanie Eucharistie v stave ťažkého hriechu (vedome a dobrovoľne a vo veľkej veci) je svätokrádežou = zneuctením samotného Boha. Prijímanie eucharistie je spojené s množstvom milostí. „Kto je moje telo a pije moju krv, bude mať život večný“- Podobne ako nás chlieb posilňuje fyzicky, eucharistia nás posilňuje duchovne. Ježišovou smrťou na kríži sa pretrhla opona svätyne svätých, kde bola umiestnená archa zmluvy, a ktorá bola miestom Božej prítomnosti, čím Boh naznačil, že Kristova obeť bola konečnou a úplnou obeťou za naše hriechy, vďaka čomu môžeme byť v Jeho prítomnosti aj bez toho, aby sme museli ísť do svätyne svätých.

Teraz sa môžeme volať Božími Synmi a dcérami a už nemusíme byť otrokmi hriechu. Byť tak blízko s Ježišom môžeme byť len vďaka jeho smrti, lebo on vzal na seba všetky naše hriechy a zvíťazil nad smrťou, keď vstal zmŕtvych. Stali sme sa synmi a dcérami Kráľa, ktorý nám dal do dedičstva Božie kráľovstvo, lebo nás očistil od našich hriechov, vďaka ktorým by sme si inak zasluhovali smrť (duchovnú). Aby sme si lepšie uvedomili, čo nám Boh svojou obeťou na kríži daroval, je dobré vedieť, že v dobách pred Ježišovým zmŕtvychvstaním mohol do Božej prítomnosti vstúpiť len raz do roka veľkňaz, aby mohol predniesť modlitbu. Jeden človek raz za rok mohol vstúpiť do Svätyne svätých, pričom museli byť zaňho vykonané obeť za odpustenie hriechov, lebo ak by do svätyne vstúpil hriešny, neunesol by Božiu slávu prítomnú na tom mieste, a padol by mŕtvy na zem. Preto mal okolo nohy uviazané lano a na odevy pripevnené zvončeky, aby ľudia za oponou oddeľujúcou svätyňu od veľsvätyne vedeli, že je ešte nažive. Ak by padol mŕtvy, museli by ho s pomocou lana vytiahnuť von, lebo do svätyne svätých už v ten rok nik nemohol vstúpiť. My však v tejto Božej prítomnosti môžeme žiť, a dokonca sa môžeme s Bohom zjednotiť, keď prijímame Kristovo telo a krv. Sv. Vincent často používa slovo pokrm, keď hovorí o Eucharistii. Práve tak, ako chlieb a víno živia telo, tak aj konsekrované dary živia dušu. Eucharistia je, podľa sv. Vincenta, protijed, liek a ozdravenie pre našu duchovnú slabosť. Je presvedčený, že Eucharistia je ten „najlepší liek“ proti duchovným chorobám. Rehoľným sestrám hovorieval, že sa musia od Eucharistie učiť „milovať, vzájomne sa podporovať a srdečnosti.“ V eucharistickej škole sa naučia všetkým čnostiam, potrebným k službe chudobným. Hovoriac o Eucharistii dcéram kresťanskej lásky, podotkol: „Aká milosť moje dcéry, mať istotu, že Boh sa na nás díva, uvažuje o nás a miluje nás.“ Eucharistia bude prameňom mieru a pokoja v srdci. To vám dodá presvedčenie, že ste skutočne spojené s Bohom. Na druhej strane sv. Vincent zvykol varovať sestry pred pristupovaním k prijímaniu vtedy, ak žijú v nesúlade a nepokoji, citujúc Matúša 5, 23-24: „Ak nesieš svoj dar na oltár a tvoj brat alebo sestra má niečo voči tebe, nechaj svoj dar na oltári a choď sa pomeiť so svojim bratom alebo sestrou a potom príď a obetuj svoj dar.“

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Prečo sa búria národy a daromnosti vymýšľajú ľudia? Zoskupujú sa zemskí králi a kniežatá sa radia vospolok proti Pánovi a oproti Pomazanému Jeho, hovoriac:

- Roztrhajme ich okovy a zhoďme zo seba ich putá! Ten, ktorý býva v nebesiach, sa smeje, vysmieva sa im Pán. Alebo v hneve zavolá a vystraší ich svojou prchkosťou:
- Mlčte! Ja sám som ustanovil kráľa na svätom vrchu Sione!

Hľa, porozprávam, čo mi riekol Pán:
- Ty si môj syn, ja som ťa splodil dnes. Dedičstvom dám ti všetky národy, len požiadaj, i zeme končiny. A roztlčieš ich prútom železným, rozbiješ, ako hrnčiar rozbíja nevydarené nádoby.

A teraz, králi, zmúdrejte, sudcovia zeme, poučiť sa dajte! Bohu slúžte a Jeho Synovi s veľikou úctou nohy pobožkajte!

Aby ste z cesty neschádzali, aby sa príliš nerozhneval Pán. Pretože rýchlo vzbĺkne Jeho hnev. Šťastní sú, ktorých prichýli.

„Prvá kniha žalmov.“ Prebásnil Milan Rúfus

Otázniky života

Poznám pomerne veľa ľudí, ktorí sú zamestnaní ako úradníci. Pracujú v rôznych odvetviach, na rôznych stupňoch riadenia – vo funkciách vyššieho či nižšieho zaradenia.

Všetci však musia často absolvovať rôzne školenia. Neprestajne prichádzajú nové zákony, rôzne úpravy, usmernenia, smernice atď. Občas sa teda vynárajú otázky typu: „Ako ich uplatniť v praxi? Vedia niečo o praxi života tí, ktorí ich zostavili?“ Po skončení školenia sa istý úradník vyjadril: „Na školenie sme išli s mnohými otázkami. Vrátili sme sa domov, a otáznikov aj nejasností máme ešte viac.“

Traja apoštoli – Peter, Jakub a Ján – boli vyzvaní Ježišom, aby ho sprevádzali na vysoký vrch. Predpokladáme, že tam išli s otáznikmi. Mali ich určite dost! Čo náš Majster s nami chce? Prečo taká tajná misia? atď. Mali títo traja muži po skončení zjavenia otáznikov menej ako na začiatku misie? Sotva! Svätý Marek konštatuje, že Peter nevedel, čo povedať, a tak sa zmohol iba na návrh, aby tam postavili bližšie nedefinované stánky. To však ešte nie je všetko! Cestou naspäť si vyjasňovali pojem „vstať z mŕtvych“ a očividne mali v srdci otázniky...

Čo však naše chápanie viery? Kolké otázniky nás trápia? Vieme, že patríme Ježišovi, prečo nám, veriacim v neho, neudelí nejaké pozemské výsady? Prečo nám v niečom nezľaví? Prečo hovorí, že kto chce ísť za ním, musí niesť kríž, ktoré sú zväčša ťažšie ako život ľahostajných, neveriacich atď.? Prečo nás božský Učiteľ nezaradí kdesi medzi svojich „VIP“ priaznivcov, ktorí budú všade prijímaní, uznávaní, rešpektovaní, honorovaní? Príliš veľa otáznikov. Všeobecne sa tento výjav vysvetľuje ako skutočnosť, že apoštolov pripravoval na duchovné skvosty večnosti. Svätý Bonaventúra píše, že viera nás pripravuje na nadprirodzené Svetlo, kým sme ešte vzdialení od Pána (Liturgia hodín III; s. 142).

Pôst je ideálne obdobie, aby sme svoje životné zápasy videli vo svetle večných dobier. Nie je podstatné, že máme otázniky, a tiež to, že rôznym súvislostiam nerozumieme. Podstatné je, že tomu rozumie Ježiš, ktorý sa raz, dúfame, premení aj pred naším zrakom a namiesto Pána katechizmov a poučiek uvidíme božské Svetlo nekonečnej hodnoty. On nás na to pripravuje už teraz. Dajme svojim námahám, premáhaniam, obetám, punc duchovného zakotvenia! Už teraz uvidíme zárodok Svetla, ktoré nás bude priťahovať a chrániť.

ŠTEFAN VITKO

Oznam

Minulú nedeľu sa uskutočnila jarná zbierka na charitu. V našej farnosti sa na tento účel vyzbieralo 259,34 Eur. Pán Boh zaplať!

Semeno slova

Ježiš sa sám nazval rozsievateľom, ktorý rozsieva semeno. Semenom, vďaka ktorému rastie Božie kráľovstvo, nie je len tak hocičo - je ním Božie slovo.

Aj Božie slovo je veľké tajomstvo. Človek, ktorý si myslí, že Božie slovo prenikne svojím rozumom, že sa mu dá porozumieť tak, ako sa rozumie ľudskej reči - stačí chvíľka času a trocha inteligencie - je blázon. Božie slovo nás nesmierne presahuje. Za ním sa skrýva sám Ježiš Kristus, so svojou ľudskou i božskou podstatou - veď on sám je vtelené Slovo.

Nie je teda možné, aby som ja s Božím Slovom manipuloval a správal sa k nemu tak ako ku každému inému slovu. Z podstaty veci vyplýva, že Božie slovo nemôžem len počuť, a pokojne si ísť ďalej. Ani s tým slovom nemôžem svojvoľne manipulovať ako nejaký sektár, nieto ním ešte druhých ubíjať, ako sa to niekedy deje. Za Božím slovom je ukrytá túžba Ježišovho srdca, ktorý sa chce so mnou stretnúť, osobne a dôverne.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v týždni po 2.pôstnej nedeľi (B)

5.III. pondelok « Missa Tridentina »

18.00 *nebude*

6.III. utorok

18.00 *Na úmysel*

7.III. streda

18.00 *Na úmysel ordinára*

8.III. štvrtok

8.00 *Za Ľ. Štefaniu Jankovú*

9.III. piatok

17.15 *Križová cesta*

18.00 *Za Ľ. Jozefa a Annu Hukových a syna Miroslava*

10. III. sobota

8.00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

Upratovanie kostola č.d. 254-284

11.III. Tretia pôstna nedeľa (B)

8.00 *Za Ľ. Rudolfa a Alojzia Polakovičových*

Lektori: Jelínek L., Radakovičová J.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kuric M., Polakovič P.

14.00 *Križová cesta*

Liturgický kalendár

5.III. pondelok	sv.Teofil, biskup
6.III. utorok	sv. Fridolín, opát
7.III. streda	sv.Perpetua a Felicita, mučienice
8.III. štvrtok	sv.Ján z Boha, reholník
9.III. piatok	sv.Františka Rímska, reholníčka
10.III. sobota	sv.Makarius, biskup

Vnútorň pokoj a plodnosť apoštolátu

Hľadanie vnútorného pokoja by sa niekomu mohlo zdať veľmi sebecké: ako možno čosi také navrhnúť ako jeden zo základných cieľov nášho úsilia, kým je vo svete toľko utrpenia a biedy?

Na to musíme najprv povedať, že pokoj, o ktorom hovoríme, je evanjeliový pokoj a nemá nič spoločné s istým druhom bezcitnosti, s poklesom citlivosti, s chladnou, do seba zahľadenou ľahostajnosťou, akú poznáme z Budhových sóch alebo z jogínskych pozícií. Naopak, ako ďalej uvidíme, tento pokoj je logickým a nevyhnutným dôsledkom lásky, citlivosti voči bolesti blížneho a ozajstného súcitu. Jedine tento pokoj srdca nás oslobodzuje od nás samých, zväčšuje našu citlivosť voči druhému a umožňuje nám dávať sa do služieb blížnym.

Musíme dodať, že jedine človek, ktorý vlastní tento vnútorný pokoj, môže účinne pomáhať svojmu bratovi. Ako môžem prinášať pokoj ostatným, ak ho sám nemám? Ako môže byť pokoj v rodinách, v spoločnosti a vôbec medzi ľuďmi, ak chýba v našich srdciach?

„Nadobudni vnútorný pokoj a mnohí ľudia nájdú pri tebe spásu,“ povedal svätý Serafim zo Sarova. On, aby získal tento vnútorný pokoj, mnoho rokov sa usiloval obrátiť svoje srdce a žiť v nepretržitej modlitbe.

Šestnásť rokov bol mníchom, šestnásť rokov pustovníkom a ďalších šestnásť rokov pobudol v kláštornej cele. Až o štyridsaťosem rokov po tom, čo sa zasvätil Pánovi, začal svojim životom ovplyvňovať okolie. A aké ovocie priniesol? Prichádzali za ním tisícky pútnikov a odchádzali posilnení, oslobodení od pochybností a nepokojov, s vyjasnenou otázkou povolania, uzdravení na tele alebo na duši.

Táto veta svätého Serafima svedčí o jeho osobnej skúsenosti, totožnej so skúsenosťou mnohých iných svätých. Získanie a zachovávanie vnútorného pokoja nie je možné bez modlitby a malo by teda byť prvoradé pre každého človeka, najmä pre toho, kto chce konať dobro. Inak budeme šíriť zväčša len svoj vlastný nepokoj a rozorvanosť.

Pokoj a duchovný boj

Musíme sa zmieniť aj o ďalšej skutočnosti, ktorá je aspoň taká dôležitá ako predchádzajúca: život kresťana je boj, je nemilosrdný zápas. Svätý Pavol v Liste Efezanom nás vyzýva obliecť si Božiu výzbroj, lebo „nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach“ (Ef6,12). Pritom podrobne opisuje všetky časti tejto výzbroje, ktoré si musíme obliecť.

Každý kresťan musí byť pevne presvedčený, že jeho duchovný život nemôže v žiadnom prípade plynúť pokojne, nerušene, ale že sa musí stať miestom ustavičného a niekedy bolestného boja, ktorý sa skončí iba vo chvíli našej smrti. Boja proti zlu, proti pokušeniu, proti hriechu, ktorý nosíme v sebe. Tento zápas je nevyhnutný, ale treba ho chápať ako mimoriadne kladnú skutočnosť. Pretože „bez boja niet pokoja“ (svätá Katarína Sienská); bez boja niet víťazstva. A tento boj je vlastne časom nášho očisťovania,

nášho duchovného rastu, v ktorom sa učíme poznávať seba samých vo vlastnej slabosti a Boha v jeho nekonečnom milosrdenstve. V konečnom dôsledku je tento boj časom nášho premenenia a oslávenia.

Avšak hoci je duchovný boj kresťana niekedy nelútostný, predsa nikdy nie je beznádejným zápasom človeka, ktorý bojuje osamelo a poslepiacky, bez akejkoľvek istoty, ako to dopadne. Je zápasom človeka, ktorý bojuje s absolútnou istotou, že víťazstvo sa už dosiahlo, lebo Pán vstal z mŕtvych: „Neplač, lebo zvíťazil Lev z Júdovho kmeňa“ (Zjv 5,5). Nebojuje vlastnou silou, ale silou Pána, ktorý mu hovorí: „Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti“ (2 Kor 12,9). Jeho hlavnou zbraňou nie je prirodzená pevnosť povahy alebo ľudská šikovnosť, ale viera, úplné príľnutie ku Kristovi, ktoré mu aj v tých najhorších chvíľach umožní odovzdať sa so slepou dôverou tomu, ktorý nemôže opustiť. „Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje“ (Flp 4,13). „Pán je moje svetlo a moja spása, koho sa mám báť?“ (Ž27,1).

Kresťan teda niekedy bojuje s prudkosťou, lebo je volaný v boji proti hriechu odporovať až do krvi (Hebr 12,4), ale zároveň bojuje so srdcom plným pokoja. A jeho boj je tým účinnejší, čím je jeho srdce pokojnejšie. Pretože ako sme povedali, práve tento vnútorný pokoj mu umožňuje zápasit' Božimi, a nie vlastnými silami, ktoré by sa rýchlo vyčerpali.

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

(Lk 6, 36 - 38)

Ako môžeš povedať svojmu bratovi: „Dovoľ, vyberiem ti smietku, čo máš v oku“

Ježiš predstavuje dva typy ľudí s diagnózou. Slepých a tých, čo vidia, ale v oku majú triesočkový problém. No aj ten vedie k slepote. Ani jeden nemôže posudzovať objektívne.

Ak však človek odstráni trám, potom je už schopný vidieť aj triesku v oku svojho brata. Bratova trieska v oku musí zostať nedotknutá. To je dôležité. Lebo ak sme dokázali odstrániť svoj trámový problém a stali sme sa vidiacimi v Božej láske - budeme sa usilovať ešte o triesku v bratovom oku formou súdu? Máme nenávidieť hriech, ale nie človeka.

Všetky triesočky, brvná Ježiš označuje ako naše hriechy, ktoré nám vnikli do najcitlivejších miest. Ak človek nevie rozlíšiť medzi hriešnikom a hriechom, nemôže pomôcť ani sebe, ani blížnemu.

Je zvláštne, že vlastnú nespravodlivosť, všetky svoje viny, hriechy, nenávisť vidíme pod zmenšovacím sklom; ale na nespravodlivosť blížneho hľadáme pod mikroskopom. Hľadanie chýb u iných ľudí nás často upokojuje. No u Boha je taký človek nazvaný pokrytcom.

Kto odsudzuje, môže sa myliť. Kto odpúšťa, nemýli sa nikdy. Láska má vždy tendenciu sa prejaviť. Lebo láska je trpezlivá, je dobrotivá, nezávidí, pyšne sa nevypína.

Luboš Onderčín „V hĺbkach slova“!

LEKCIA

Dieťa pristihli pri prvej Iži. Otec, chápavý a moderný, vedel, že pri tomto klamstve nešlo o nič dôležité, ale cítil, že je potrebné dieťaťu dohovoriť.

Preto prerušil prácu, ktorú práve robil, a sadol si k synovi, aby mu primeraným spôsobom vysvetlil, prečo je potrebné hovoriť vždy a za každých okolností pravdu...

Zrazu zazvonil telefón.

Chlapec v snahe zavďačiť sa otcovi zvolal: „Ja to vezmem!“

A utekal zdvihnúť telefón.

O chvíľku bol späť: „Oci, to je ujo z poisťovne.“

„Och! Práve teraz? Povedz mu, že nie som doma.“

Je veľmi jednoduché byť zlým príkladom.

Rok nad evanjeliom

Žiť z Božieho slova

„Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst,“ povedal Ježiš. (Mt 4, 4)

Ako možno žiť z Božieho slova? Ako môže byť slovo slovom života, dokonca večného života? Ježiš bude o nejaký čas hovoriť ako ten, čo má moc. V jeho slove budú ľudia cítiť Božiu blízkosť, budú cítiť, že medzi nimi je Božia sila. Pociatia, z akej hĺbky vyslovuje Ježiš svoje slová.

My sme naučení uznávať len to, čo zachytávame zmyslami. Slová dnes strácajú význam. Slovo už dnes nie je prísahou. Porušuje sa, dohodnuté zmluvy sa nezachovávajú. Dnes sa hovorí mnoho naprázdno. Noviny plytvajú slovami, slová z rozhlasu znejú hlucho, neverí sa im, neberú sa vážne.

Toto všetko poukazuje na úpadok slova. No vždy to tak nebolo. Slovo proroka bolo sväté. Takisto slovo prísahy alebo sľubu, slovo spečatujúce manželstvo či slovo uzavretej zmluvy. Aj dnes povieme, že slovo robí človeka. Všetky podstatné skúsenosti a všetko poznanie získavame cez slovo. Slovo vedca nám otvára nový svet, slovo básnika nám odкрýva tajomstvá. Slovo nás môže vrátiť životu - slovo lekára nás uzdraví, slovo štátnika nám vráti mier. Na slovo čakáme neraz ako na záchranu - chlapec čaká na slovo dievčaťa, matka na slovo syna, dieťa na slovo matky. Slovo zaisťuje dôveru, otvára život a budúcnosť. Jediný rozhovor nám môže vrátiť chuť do života.

A ako je to so slovom v poriadku milosti a nadprirodzeného života - so slovom Božím? Boží život sa rodí v nás, keď sa stretne s Božím slovom, keď nás Boh oslovuje, keď nás krstom prijíma v Ježišovi Kristovi. Slovo evanjelia nám otvára nové obzory, slovo rozhrášenia nám dáva nový život bez hriechu. Božie slovo nám otvára večnosť. Z Božieho slova žijeme a rozvíjame sa. Ježišove slová nie sú hocikakým hovorením. V jeho slovách sa nám prihovára sám Boh, on nás oslovuje, lieči a uzdravuje, on nás dvíha, naplňa a robí schopnými žiť.

Ježišove slová sú posolstvom života aj pre mňa. Jeho slová sa dotýkajú môjho najhlbšieho vnútra. Oslobodzujú

ma. Dávajú mi nádej. Zahŕňajú ma láskou. Vo svojom slove sa mi ponúka za priateľa na celý život sám Ježiš s celou svojou zachraňujúcou osobnosťou a silou, keď mi hovorí: „Poď za mnou! Ja som vzkriesenie a život“

Preto Ježišovo slovo vstupuje do môjho vnútra ako nijaké iné ľudské slovo. Obohacuje ma, je mi zárukou života v pravde, ktorá ma oslobodzuje (Jn 8, 32). A evanjelium mi nielen osvetľuje hĺbku sveta a môjho vlastného života, ale mi otvára hĺbku večnosti v Bohu. Ježiš má slová života - aj života večného!

Nech ťa anjeli zadržia!

Diabol na púšti hovoril Ježišovi: „Ak si Boží Syn, vrhni sa dolu!“ (Mt 4,6) Akoby mu bol hovoril: Nikdy nezískaš ľud tým, že mu budeš hlásať vznešené pravdy, či už v reči na vrchu, alebo činmi na Kalvárii. Masy nepôjdu za tebou. Sú na nízkej úrovni. Zmeň taktiku! Namiesto kázní urob divy, až sa bude ľudom zastavovať dych! Skoč z vrcholu chrámu a zastav sa tesne nad zemou! To vie masa oceniť! Ľud chce trocha napätia, chce divadlo. Netúži po Božej náuke. Ľudia chcú vzrušenie, veď sa skoro vždy nudia. Podráždi im zmysly, ale svedomia sa im nedotýkaj. Nechaj ich na pokoji!

Toto je diabolská reč pokušenia. Pokušenie sa chce vyhnúť všetkej námahe, a najmä krížu. Chce urobiť vieru ľahkou -trocha zaujímavosti, trocha nálady na sviatky, trocha umenia. Nehovorte však o náročných pravdách, o namáhavej a strmej ceste, o kríži. Nespomínajte pokánie a spoveď!

Potreby života sú však iné. Sú náročnejšie. Viera v Boha je čosi vnútornejšie a osobnejšie než okázalé divy. Viera nejde nikdy proti rozumu. Nerozumné dobrodružstvo nemá nádej na Božiu ochranu: Skoč, Boh ťa zachráni... Boh neochraňuje toho, kto sa spreneverí poslaniu a hľadá ľahkou cestou svoju slávu. Ježiš mohol urobiť veci, pre ktoré by ľudia boli za ním bežali ako bez rozumu. Nikdy to však neurobil, ani robiť nemienil. Čo by to bolo osožilo, keby boli ostali vnútorne nedotknutí v hriechu?

„Ak si Boží Syn, vrhni sa dolu!“ - také bolo pokušenie. A také je stále. Aj dnes by ľudia chceli ohromujúce Božie zázraky. Ak je Boh, prečo nezastaví vojnu? Prečo strpí, že ľudia hladujú? Prečo dovolí, že trpia nevinné deti? Toľko otázok! Mohol by som na ne zaútočiť protioptikami: Čo sme spravili s jeho Desatorom? Ako zachováваме príkaz „Nepokradneš“? Poviete, že by mal zničiť vykorisťovateľov alebo tých, čo pripravujú vojnu? Odpoviem vám: Keby mal Boh zničiť každého hriešnika, už by tu nebol nikto z nás! Vy nie ste hriešni? Boh je veľký a vznešený v tom, že je trepezlivý. Niekedy nás nechá na náš vlastný rozum, aby sme zistili, kam sme dospeli. Tým sa ukáže jeho moc lepšie, ako keby stále a zázračne naprával naše nerozumy. Niektorí sa rúhajú a popierajú Boha hlúpymi výzvami. Vytiahnu hodinky a dávajú Bohu päť minút: Ak jestvuje, nech ma zabije! Boh je však milosrdný aj voči hlupákovi, ktorí ho pokúšajú, ako pokúšal satan Ježiša. Márne ho však pokúšal!

Nežiadam ustavičné zázraky? Nemýli ma, ak iní robia naoko udivujúcejšie veci než Cirkev? Či však tí, ktorí robili divy bez Boha, nezapadli do prepahliska dejín? Či nie je najväčším zázrakom trepezlivé pôsobenie Cirkvi cez dvetisíc rokov, napriek všetkým nedostatkom a ľudským slabostiam živé i dnes?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku